

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 2 sierpnia 2022 r.

Opinia do ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania przestępczości środowiskowej

(druk nr 780)

I. Cel i przedmiot ustawy

Zasadniczym celem ustawy jest zwiększenie ochrony środowiska naturalnego przed szkodliwymi działaniami, spełniającymi znamiona przestępstw lub wykroczeń przeciwko środowisku. W związku z tym ustawa przewiduje podwyższenie granic ustawowego zagrożenia karą za wykroczenia oraz przestępstwa przeciwko środowisku, a także wprowadzenie nowych typów czynów zabronionych.

Zmiany w ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, zwanej dalej „Kodeksem wykroczeń” lub „k.w.”, przewidują:

- uzupełnienie katalogu kar o karę ograniczenia wolności za czyn określony w art. 82 § 3 i art. 162 § 1, tj. za rozniecanie ognia, poza miejscami wyznaczonymi do tego celu, na terenie lasu, na terenach śródleśnych, na obszarze łąk, torfowisk i wrzosowisk, jak również w odległości do 100 m od nich albo palenie tytoniu, z wyjątkiem miejsc na drogach utwardzonych i miejsc wyznaczonych do pobytu ludzi o ograniczenie wolności, jak również zanieczyszczanie gleby lub wody w lasach albo wyrzucanie do lasu odpadów i innych nieczystości lub zaśmiecanie lasu w inny sposób. Orzeczenie tej kary będzie skutkowało dla ukaranego obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne (zgodnie z art. 20 § 2 k.w.),
- w przypadku ukarania za wykroczenia określone w art. 82 § 3a, art. 145 § 1, art. 154 § 4 i art. 162 § 3 k.w. wprowadzenie możliwości orzeczenia przez sąd obowiązku przywrócenia do stanu poprzedniego,

- zaostrzenie sankcji za czyny określone w art. 145 § 1, art. 154 § 2 i art. 162 § 1 i 2 Kodeksu wykroczeń. Z katalogu kar we wskazanych przepisach usunięto dotychczas występującą karę nagany. Projektodawcy podkreślają, iż do ww. wykroczeń nadal ma zastosowanie art. 39 Kodeksu wykroczeń, dotyczący nadzwyczajnego złagodzenia kary i odstąpienia od jej wymierzenia. Ustawodawca postanowił o wprowadzeniu karalności usiłowania, podżegania i pomocnictwa ww. czynów z uwagi na prewencję ogólną i indywidualną.

Zmiany w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, zwanej dalej „Kodeksem karnym” lub „k.k.”, przede wszystkim przewidują zaostrzenie granic ustawowego zagrożenia za przestępstwa przeciwko środowisku, określone w rozdziale XXII tego aktu prawnego.

Ustanawia się nowy wymiar kary pozbawienia wolności za czyn polegający na zniszczeniu w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach, określony w art. 181 § 1 k.k. Sprawca będzie podlegać karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Oprócz tego zmianie ulegną sankcje karne za czyny opisane w art. 181 § 2 i 3 k.k. Za niszczenie albo uszkodzanie wbrew przepisom obowiązującym na terenie objętym ochroną roślin, zwierząt, grzybów lub ich siedlisk, lub siedlisk przyrodniczych, przy spowodowaniu istotnej szkody, grozić ma grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Taka sama kara jest przewidziana za niszczenie albo uszkodzanie roślin, zwierząt, grzybów pozostających pod ochroną gatunkową lub ich siedlisk.

W art. 182 § 1 k.k. penalizującym m.in. zanieczyszczenie wody, powietrza lub powierzchni ziemi substancją albo promieniowaniem jonizującym w takiej ilości lub w takiej postaci, że może to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować istotne obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach (art. 182 § 1 k.k.) wprowadza się nowe granice ustawowego zagrożenia – od 6 miesięcy do lat 8. Proponuje się również podwyższenie do lat 3 wysokości kary pozbawienia wolności, którą można orzec wobec sprawcy tego czynu, działającego nieumyślnie (art. 182 § 2 k.k.). Ponadto zwiększono dolną i górną granicę ustawowego zagrożenia, w przypadku gdy czyn określony w art. 182 § 1 został popełniony w związku z eksploatacją instalacji działającej w ramach zakładu, w zakresie korzystania ze środowiska, na które jest wymagane pozwolenie (art. 182 § 3 k.k.). Nowa sankcja wynosi od roku do lat 10 pozbawienia wolności. Oprócz tego wprowadzono surowszą karę za

nieumyślne działanie sprawcy czynu określonego w § 3 (art. 182 § 4 kk). Odtąd sprawca tego czynu podlegać będzie karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Ustawa przewiduje również nowe (zaostrzone) granice ustawowego zagrożenia dla czynów określonych w art. 183 k.k. Za niezgodne z prawem składowanie, usuwanie, przetwarzanie, zbieranie, unieszkodliwianie, transport odpadów lub substancji albo dokonywanie odzysku odpadów lub substancji, które może zagrażać życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować obniżenie jakości wody, powietrza, powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym (§ 1 w art. 183) sąd będzie mógł orzec karę pozbawienia wolności w przedziale od roku do 10 lat (aktualna sankcja to kara pozbawienia wolności w granicach od 3 miesięcy do lat 5). Zaostrza się również kary za przywożenie z zagranicy lub wywożenie za granicę bez wymaganego zgłoszenia lub zezwolenia albo wbrew jego warunkom odpadów niebezpiecznych (§ 5 w art. 183). Kara pozbawienia wolności za wskazane czyny mieści się w przedziale od 2 do 12 lat. Dodano także przepis sankcjonujący porzucanie odpadów niebezpiecznych w miejscu nieprzeznaczonym do ich składowania lub magazynowania (art. 183§ 5a). W § 6 art. 183 k.k. określono nowe granice ustawowego zagrożenia kary za czyny, o których mowa w ust. 1– 5a, popełnione nieumyślne. Tego rodzaju czyny zabronione mogą podlegać karze pozbawienia wolności do lat 5 (obecne brzmienie Kodeksu karnego wskazuje jako granicę kary – 2 lata).

Zmiany w zakresie wysokości kar wprowadzane zostały również w art. 185 k.k., który to przepis obejmuje typy kwalifikowane przestępstw określonych w art. 182 § 1 lub 3, art. 183 § 1 lub 3 lub w art. 184 § 1 lub 2 k.k.

Nowelizacja obejmuje również art. 186 § 1 k.k. Proponuje się zmianę granic ustawowego zagrożenia kary pozbawienia wolności, która ma wynosić odtąd od 3 miesięcy do lat 5 dla osoby, która wbrew obowiązkowi nie utrzymuje w należytym stanie lub nie używa urządzeń zabezpieczających wodę, powietrze lub powierzchnię ziemi przed zanieczyszczeniem lub urządzeń zabezpieczających przed skażeniem promieniotwórczym lub promieniowaniem jonizującym.

Zgodnie z dodawanym art. 188a k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 182 § 1 lub 3, art. 183 § 1, 3, 5a lub 6 lub w art. 184 § 1 lub 2, który dobrowolnie naprawił szkodę w całości albo w znacznej części, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.

Należy zauważyć, iż zwiększenie dolnej granicy ustawowego zagrożenia za wskazane powyżej przestępstwa przeciwko środowisku, skutkuje wyłączeniem możliwości zastosowania w przypadku skazania za niektóre z tych przestępstw przepisów art. 69 k.k. zgodnie z którym „sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa”.

Natomiast zwiększenie górnej granicy ustawowego zagrożenia ww. przestępstw przeciwko środowisku spowoduje, że w przypadku tych przestępstw nie będą miały zastosowania:

- art. 37a § 1 kk: „Jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek”;
- art. 59 kk: „Jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat albo karą łagodniejszego rodzaju i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli orzeka jednocześnie środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, a cele kary zostaną w ten sposób spełnione”;
- art. 66 kk: „§ 1. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. § 2. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności”.

Podkreślenia także wymaga to, iż ustawa poprzez nadanie nowego brzmienia § 2 w art. 47 k.k. wprowadza obligatoryjność orzekania nawiązki w wysokości od 10 tys. zł do

10 mln zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, w przypadku skazania sprawcy za umyślne przestępstwo przeciwko środowisku.

Poza zmianami w obrębie Kodeksu wykroczeń oraz Kodeksu karnego ustawodawca przewidział również zmiany w poniżej wskazanych ustawach.

W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska:

- zmianie ulega art. 4 ust. 4. Modyfikacja ma na celu doprecyzowanie brzmienia ww. przepisu w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych w zakresie możliwości powołania więcej niż jednego zastępcy Głównego Inspektora Ochrony Środowiska,
- wprowadza się uprawnienie dla inspektorów Inspekcji Ochrony Środowiska, do nakładania, w trakcie prowadzonych kontroli, grzywien w postępowaniu mandatowym za wykroczenia przeciwko środowisku (dodawany art. 9 ust. 2 pkt 8a),
- w propozycji art. 10b ust. 3 wyłącza się obowiązek okazywania legitymacji, przez uprawnionych kontrolerów Inspekcji w przypadku prowadzenia czynności polegających na:
  - a) obserwowaniu i rejestrowaniu przy użyciu środków technicznych, w tym technik satelitarnych i bezzałogowych statków powietrznych, obrazu zdarzeń oraz dźwięku towarzyszącego tym zdarzeniom;
  - b) gromadzeniu i zabezpieczaniu dowodów popełnienia przestępstwa lub wykroczenia;
  - c) dokonywaniu oględzin pomieszczeń i innych miejsc dostępnych publicznie.

Ponadto w proponowanym brzmieniu art. 10b ust. 1 i w konsekwencji w ust. 3 w miejsce określonego enumeratywnie katalogu wykroczeń przeciwko środowisku posłużono się odesłaniem do wykroczeń określonych w przepisach odrębnych.

Zmiana w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach zakłada, że określone w przepisach tej ustawy, ograniczenia w poruszaniu się po lesie, w szczególności pojazdami silnikowymi nie będą dotyczyć także pracowników Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska oraz osób wykonujących badania na zlecenie Głównego Inspektora Ochrony Środowiska w związku z realizacją państwowego monitoringu środowiska.

Zgodnie z proponowaną nowelizacją brzmieniem art. 37g pkt 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym pojazdy Inspekcji Ochrony Środowiska zwolnione są od opłat za przejazd autostradami.

W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary:

- dodano art. 4a, który usuwa warunek odpowiedzialności podmiotów zbiorowych – w postaci uprzedniego prawomocnego skazania osoby fizycznej w przypadku popełnienia przestępstw przeciwko środowisku. Dotychczas możliwość pociągnięcia podmiotu zbiorowego do odpowiedzialności była zawsze uzależniona od uprzedniego skazania, warunkowego umorzenia postępowania bądź orzeczenia o udzieleniu tej osobie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności albo orzeczenia sądu o umorzeniu przeciwko niej postępowania z powodu okoliczności wyłączającej ukaranie sprawcy (art. 4 tej ustawy),
- dodanie art. 7a, przewidującego rezygnację w przypadku popełnienia przestępstw przeciwko środowisku z ograniczenia wymiaru kar pieniężnych przez powiązanie ich z wysokością przychodu (nie więcej niż 3%) osiągniętego w roku obrotowym, w którym popełniono czyn zabroniony będący podstawą odpowiedzialności podmiotu zbiorowego,
- w art. 16 w ust. 1 pkt 8 lit. a tej ustawy rozszerzono odesłanie do przepisów Kodeksu karnego. Zaproponowano aby podmiot zbiorowy podlegał odpowiedzialności na podstawie ustawy, jeżeli osoba, o której mowa w art. 3, popełniła przestępstwo przeciwko środowisku, określone w rozdziale XXII Kodeksu karnego. W aktualnym stanie prawnym nie ma odesłania do art. 185 Kodeksu karnego.

W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody poprzez dodanie art. 130a i wynikowe uchylenie pkt 12 w art. 131, uzupełnia się katalog kar za wypalanie łąk, pastwisk nieużytków, rowów, pasów przydrożnych, szlaków kolejowych, trzcinowisk lub szuwarów o karę ograniczenia wolności. W przypadku ukarania za to wykroczenie można będzie orzec obowiązek przywrócenia stanu poprzedniego. Przepis art. 130a przewiduje ponadto podwyższenie górnej granicy grzywny do 30 tys. zł.

Nowelizacja ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach zakłada uzupełnienie art. 64 o ust. 3. Zgodnie z tym przepisem w przypadku wygaśnięcia, cofnięcia, uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji związanych z gospodarką odpadami marszałek województwa dokonuje z urzędu, bez konieczności wydawania odrębnej decyzji, wykreślenia podmiotu z rejestru podmiotów wprowadzających produkty, produkty w opakowaniach i gospodarujących odpadami. Podstawę wykreślenia stanowią decyzje wydawane przez marszałka województwa oraz ostateczne decyzje organów właściwych, a także prawomocne

orzeczenia sądów administracyjnych. Na skutek wskazanej zmiany wykreślanym podmiotom, nie będzie przysługiwać odwołanie, od decyzji marszałka, do samorządowego kolegium odwoławczego, a także skarga do sądu administracyjnego. Ustawa przewiduje również przepis przejściowy (art. 10), zgodnie z którym do postępowań w sprawie wydania decyzji o wykreśleniu podmiotu z rejestru podmiotów wprowadzających produkty, produkty w opakowaniach i gospodarujących odpadami, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nowelizującej stosuje się przepisy nowe. Natomiast decyzje o wykreśleniu z rejestru, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają w mocy.

Celem zmian zaproponowanych w ustawie z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi z jednej strony jest, wprowadzenie obligatoryjności wykluczenia z udziału w postępowaniach o zawarcie umowy koncesji, prowadzonych przez zamawiających publicznych, sprawców przestępstw przeciwko środowisku popełnionych umyślnie z drugiej zaś strony, wprowadzenie, w takich postępowaniach, fakultatywności wykluczenia wykonawcy skazanego prawomocnie za przestępstwo przeciwko środowisku, popełnione nieumyślnie.

W ustawie dodano także przepis przejściowy, odnoszący się do postępowań o zawarcie umowy koncesji na roboty budowlane lub usługi, a także do umów koncesji na roboty budowlane lub usługi zawartych w następstwie postępowań o zawarcie umowy koncesji na roboty budowlane lub usługi wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Zgodnie z omawianym art. 11 zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe.

Ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy (druk sejmowy nr 2371) pochodził z przedłożenia rządowego. Projekt wpłynął do Sejmu w dniu 21 czerwca 2022 r. Po przeprowadzeniu pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu w dniu 6 lipca 2022 r., został on skierowany do prac w Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa. Komisja rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 20 lipca 2022 r. wniosła o jego uchwalenie w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2470).

Na etapie prac legislacyjnych w Komisji do projektu wniesiono poprawki o charakterze techniczno-legislacyjnym. Ponadto wprowadzono do ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska omówiony powyżej przepis art. 9 ust. 2 pkt 8a oraz zmiany w art. 10b ust. 1 i w konsekwencji w ust. 3, wprowadzające w miejsce wskazanego katalogu wykroczeń przeciwko środowisku zawarto odesłanie do wykroczeń określonych w przepisach odrębnych.

Rozszerzono również zakres noweli o zmiany w ustach: z dnia 28 września 1991 r. o lasach, z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

W trakcie drugiego czytania na 59. posiedzeniu w dniu 20 lipca 2022 r. zgłoszono 3 poprawki. Miały one na celu, aby 50 % kwoty nawiązek, o których mowa w art. 47 § 2 Kodeksu karnego, orzekano na rzecz gmin, na obszarze których popełniono przestępstwo przeciwko środowisku. Komisja wniosła o odrzucenie poprawek.

Sejm uchwalił ustawę na 59. posiedzeniu w dniu 22 lipca 2022 r., w brzmieniu proponowanym przez Komisję, przy 443 głosach za, 1 głosie przeciw oraz 1 głosie wstrzymującym się.

III. Uwagi szczegółowe

1. Art. 8. Wskazany przepis art. 8 przewidujący rozszerzenie zakresu nowelizacji o zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach został wprowadzony do tekstu opiniowanej ustawy nowelizującej w drodze poprawek zgłoszonych na posiedzeniu sejmowej Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego podstawowe treści, które znajdują się ostatecznie w ustawie powinny przebyć pełną drogę procedury trzech czytań, a więc muszą być objęte materiałą projektu przekazanego do Sejmu (art. 118 ust. 1 i art. 119 ust. 1 i 2 Konstytucji). Konsekwencją wskazanej zasady odnoszącej się do poprawek zgłaszanych w toku procesu ustawodawczego jest ograniczenie dopuszczalnej materii poprawek i zakaz omijania inicjatywy ustawodawczej poprzez wprowadzanie do projektu nowości normatywnych. Jak podkreśla Trybunał Konstytucyjny „treść zgłoszonych podczas rozpatrywania projektu ustawy przez Sejm poprawek nie może iść tak daleko, aby uczynić przedmiotem kolejnych czytań projekt, którego zakres w takim stopniu różni się od złożonej inicjatywy ustawodawczej, że jest to w istocie projekt „innej” ustawy”. W wyrokach K 37/03 oraz K

45/05 Trybunał wskazał, że „wnoszenie poprawek oznacza prawo składania wniosków, polegających na propozycji wykreślenia, dopisania lub zastąpienia innymi określonych wyrazów lub określonej części projektu ustawy, niemniej prawo przedkładania poprawek nie może przekształcać się w surogat prawa inicjatywy ustawodawczej”. Wprowadzenie zmian w ustawach nie objętych materią nowelizacji, a tym bardziej w ustawach nie związanych bezpośrednio z pierwotną materią przedłożenia, nie może odbywać się niejako przy okazji procedowania innych aktów normatywnych. Konstytucyjny nakaz, by podstawowe treści, które znajdują się ostatecznie w ustawie przebyły pełną drogę procedury sejmowej, ma na celu, aby nie zabrakło czasu i możliwości na przemyślenie przyjmowanych rozwiązań i zajęcie wobec nich stanowiska. Nakazowi temu sprzeciwia się takie stosowanie procedury poprawek, które pozwala na wprowadzenie do projektu zmian w ustawach nie objętych pierwotnym założeniem nowelizacyjnym, na ostatnim etapie prac sejmowych. Dotyczy to również poprawek zgłaszanych w toku prac komisyjnych. Tym samym, nie oceniając merytorycznej zasadności przepisu art. 8, można stwierdzić, że został on uchwalony przez Sejm bez dochowania trybu wymaganego dla sejmowego postępowania ustawodawczego, w tym z pominięciem konstytucyjnych wymagań dotyczących inicjatywy ustawodawczej.

2. Art. 9 – we wskazanym przepisie zostały przewidziane zmiany w art. 32 ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi, zgodnie z którymi po pierwsze, wprowadzono obowiązek wykluczenia z udziału w postępowaniach o zawarcie umowy koncesji, prowadzonych przez zamawiających publicznych, sprawców przestępstw przeciwko środowisku – popełnionych umyślnie, po drugie zaś wprowadzono w takich postępowaniach, fakultatywność wykluczenia wykonawcy skazanego prawomocnie za przestępstwo przeciwko środowisku – popełnione nieumyślnie. Należy zauważyć, że instytucja wykluczenia wykonawcy z udziału w postępowaniu prowadzonym przez podmiot publiczny, obecnie w obrębie polskiego systemu prawa zamówień publiczny uregulowana jest w sposób jednolity. Ustawodawca zdecydował o identycznej regulacji podstaw wykluczenia wykonawców w ustawie o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi oraz w ustawie – Prawo zamówień publicznych. Odnosi się do także do przesłanek wykluczenia wykonawców ze względu na naruszenia przez nich przepisów z zakresu ochrony środowiska. Bliźniaczym odpowiednikiem przepisu art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi są przepisy art. 108 i art. 109 ustawy – Prawo zamówień publicznych. Racjonalny ustawodawca nie powinien wprowadzać, bez ważnych i należycie udokumentowanych powodów, nieuzasadnionego zróżnicowania podstaw

wykluczenia wykonawców w obrębie systemu zamówień publicznych. W efekcie proponowanych zmian zamawiający publiczni będą mogli stosować bardziej elastyczne regulacje w kwestii wykluczenia wykonawców z postępowania o udzielenia zamówienia publicznego, niż w przypadku wykluczenia z postępowania o zawarcie umowy koncesji. Należy zauważyć także, że w uzasadnieniu do projektu ustawy nie wskazano powodów omawianego zróżnicowania.

Jednocześnie wymaga podniesienia, że ewentualna zmiana w ustawie przewidująca ujednolicenie regulacji art. 32 ustawy o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi i art. 108 i art. 109 ustawy – Prawo zamówień publicznych, wymagałaby wprowadzenia modyfikacji w ostatniej z przywołanych ustaw. Tego rodzaju zmiana wykracza jednakże, w szczególności w aspekcie formalnym, poza zakres dopuszczalnych poprawek wnoszonych przez Senat.

Mirosław Reszczyński

Główny legislator